

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 6587/06
21.12.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Данице Богдановић, председника већа, Вере Пешић и Гордане Џакула, чланова већа, са саветником Врховног суда Србије Љиљаном Јевтић, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА, против тужене Војне поште 1099 Београд, ради поништаја решења Уп-2 бр. 121-2 од 06.10.2006. године, у предмету остваривања права на посебну накнаду, у нејавној седници већа одржаној дана 21.12.2007. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ УВАЖАВА и ПОНИШТАВА решење Војне поште 1099 Београд Уп-2 бр. 121-2 од 06.10.2006. године.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца поднета против решења Војне поште 8080 Крагујевац, Пов. бр. 5493-2 од 21.07.2006. године, којим је тужиоцу утврђено право на посебну накнаду због тежине, карактера и трајања рада, односно посла, у проценту од основне плате и то: а) 0,5% од основне плате по основу једног премештаја у току службе (чл. 9. тач. 3. Уредбе); б) 10% од основне плате (чл. 9. ст. 1. тач. 4. г) Уредбе); део плате из тач. 1. овог решења припада именованом почев од 25.07.2005. године, а исплаћиваће РЦ МО.

У поднетој тужби тужилац је оспорио законитост решења туженог органа истичући да му је првостепеним решењем признато право на посебну накнаду у висини од 0,5% за само један премештај, а на основу евиденције евидентираној у "КАИС". Међутим, истиче да поред тог признатог права на један премештај, тужилац је имао још два премештаја по наредбама команданта 1. Армије бр. 107-76 од 26.03.1993. године и бр. 12-103 од 10.09.1998. године. Сматра да му није признат премештај из аа у бб, као и премештај из бб бање у вв. Сматрајући да је тужени орган донео незаконито решење, предлаже да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење.

У одговору на тужбу тужени орган је у свему остао код разлога оспореног решења, па је предложио да суд тужбу одбије, као неосновану.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу и целокупних списа предмета ове управно-правне ствари, Врховни суд Србије је нашао да је тужба основана.

Према стању списа предмета и образложењу оспореног решења тужени орган је одбио жалбу тужиоца као неосновану, налазећи да је у проведеном првостепеном поступку, у коме није било битних повреда правила поступања, правилно примењен материјални пропис, када је тужиоцу утврђено право на посебну накнаду због тежине, карактера и трајања рада, односно посла, у проценту од основне плате и то 0,5%, по основу једног премештаја у току службе, а на основу увида у "КАИС" где је евидентиран само један премештај у току службе.

Оцењујући законитост оспореног решења, Врховни суд Србије налази да су тим решењем учињене битне повреде правила поступања које су од утицаја на правилност и законитост решавања ове управно-правне ствари, а прописане одредбом чл. 199. ст. 2. Закона о општем управном поступку ("Сл. лист СРЈ" бр. 33/97 и 31/01). Наиме, сагласно наведеној одредби образложење решења садржи: кратко излагање захтева странака, утврђено чињенично стање, по потреби и разлоге који су били одлучни при оцени доказа, разлоге због којих није уважен који од захтева странака, правне прописе и разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење какво је дато у диспозитиву. Тужени орган, међутим, у образложењу оспореног решења није дао довољне и јасне разлоге за закључак да је непосредним увидом у "КАИС" евидентиран код тужиоца само један премештај у току службе.

Поред наведеног, оспорено решење обухваћено је и повредом одредбе чл. 235. ст. 2. Закона о општем управном поступку, обзиром да је тужилац у жалби, као и у тужби истицао навод да има још два премештаја у току службе, и то по наредбама команданта 1. Армије бр. 107-76 од 26.03.1993. године и бр. 12-103 од 10.09.1998. године, што тужени орган није ценио, а био је дужан, на основу наведене законске одредбе, према којој у образложењу другостепеног решења морају се оценити и сви наводи жалбе.

Стога ће у поновном поступку тужени орган отклонити повреду поступка и донети ново, на закону засновано решење.

Са изнетих разлога, Врховни суд Србије је, применом одредбе чл. 41. ст. 2., у вези чл. 38. ст. 2. Закона о управним споровима ("Сл. лист СРЈ" бр. 46/96), одлучио као у диспозитиву ове пресуде, с тим што су примедбе суда обавезне за тужени орган у смислу одредбе чл. 61. истог Закона.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

дана 21.12.2007. године, У. 6587/06

Записничар, Председник већа - судија,

Љиљана Јевтић, с.р. Даница Богдановић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

СК